

Společná modlitba
oblátské rodiny, v níž se setkávají
a propojují všichni její členové.
Každou 3. neděli v měsíci.

ORACE

18. května 2025

CZ

EVANGELIUM LIVE: Jan 13,31-33a.34-35

„Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku k sobě navzájem.”

Ráda čtu rozhovory nebo poslouchám podcasty s tématem mezilidských vztahů. Myslím, že vztahy jsou dovednost, kterou se stále učím, a tak jsem v této oblasti vděčná za každý nový podnět. V jednom z nich zaznělo, že jednou z největších výzev rodičovství je nepřestat milovat toho, s kým děti máme. Ze své zatím pětileté rodičovské zkušenosti musím říct, že pečovat o jakékoli vztahy, ať už partnerské, přátelské, mezigenerační vztahy v rodině, ale třeba i osobní vztah s Bohem pro mě byla (a stále často je) opravdu velká výzva.

Zdá se mi, že čas s dětmi běží asi tak stokrát rychleji, občas mám pocit, že jen tak vlaju za životem, který se prostě nějak děje. A v kolotoči rodičovských povinností, únavy a nekonečných seznamů věcí, které je potřeba zařídit, člověk často ztrácí sám sebe a na péči o vztahy, aby zůstaly kvalitní a živé, už nezbývá energie, čas, odhodlání nebo trpělivost. Přiznávám, že tohle mě na rodičovství překvapilo. Dlouho jsem měla výčitky, že nejsem dost dobrá manželka, kamarádka, sestra, dcera, asociovaná... Díky svému “samostudiu mezilidských vztahů” jsem ale pochopila, že je to, stejně jako všechno ostatní v rodičovství, prostě jenom období, které musím pokorně přijmout, a že čas péče o vztahy zase přijde.

Na konci loňského roku jsem si řekla, že vztahy budou moje téma pro rok nadcházející, že se na péči o ně budu vědomě zaměřovat. Sice bych si stále přála mít na to víc energie a času, ale vyvažuji to odhodláním a snad i trpělivostí. A po dlouhé době si všímám, že to pro mě není jen sebezapření a dřina, ale že mi to přináší upřímnou radost. Zároveň vnímám, že právě vztahy mohou být mým svědectvím v dnešním světě, mou osobní misí, na kterou zrovna teď stačím a ke které jsem povolána.

Antoni Bochm OMI, z dopisu k 209. výročí založení kongregace, 2025

Mnohými vytoužený komunitní život, dobrý rodinný život, je v dnešním světě výzvou. My, jako obláti a oblátská rodina, a naše povolání žít misionářský život v komunitě a skrze komunitu bychom mohli být příkladem toho, jak se starat jeden o druhého, jak s láskou a oddaností nabízet svůj život druhým. A to ne tak, že budeme žít v rivalitě a druhého si podržovat, ale spíše tím, že se budeme druhému dávat a sloužit mu jako Ježíš, který nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil.

Autorka textu: Ludmila Šimkaninová
www.oblati.cz

Jan 13,31-33a.34-35

Když Jidáš odešel, Ježíš řekl: „Nyní je oslaven Syn člověka a Bůh je oslaven v něm. Je-li Bůh v něm oslaven, oslaví Bůh i jeho v sobě; ano, hned ho oslaví. Dítky, jen krátký čas jsem s vámi. Nové přikázání vám dávám: Milujte se navzájem; jak jsem já miloval vás, tak se navzájem milujte vy. Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku k sobě navzájem.“

